

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia oraz dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, uznając, iż wniosek legislacyjny dotyczący dyrektywy ILUC podważa rentowność mającego powstać zakładu produkcyjnego. Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż należy podać w wątpliwość długofalową rentowność zakładu produkcyjnego poczynając od roku 2020 w oparciu o spekulacje, że po roku 2020 jedynie biopaliwa produkowane z upraw innych niż uprawy roślin spożywczych otrzymają wsparcie finansowe.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia proceduralnego oraz naruszenia zasady proporcjonalności z tego powodu, że Komisja przywoływała kolejno niespójne i sztuczne przyczyny w celu odmowy wniesienia wkładu z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 41 rozporządzenia nr 1083/2006 z tego powodu, że Komisja, w dokonanej ocenie, wyszła poza kryteria określone we właściwym programie operacyjnym, stwierdzając, że wsparcie powinny uzyskać „najnowocześniejsze rozwiązania” oraz „najbardziej innowacyjne i najnowsze rozwiązania”. Tymczasem program operacyjny odnosi się jedynie do nowych i nowoczesnych rozwiązań, co należy interpretować w świetle obecnego poziomu rozwoju przemysłu i handlu w Polsce oraz w świetle ogólnego celu wspierania rozwoju w odnośnym regionie.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 41 rozporządzenia nr 1083/2006 oraz naruszenia zasady dobrej administracji i zasady należytej staranności oraz obowiązku uzasadnienia.
6. Zarzut szósty dotyczący nadużycia proceduralnego oraz naruszenia zasady rozsądnego terminu i zasady dobrej administracji, a także naruszenia art. 41 ust. 2 rozporządzenia nr 1083/2006 wyznaczającego termin trzech miesięcy na przyjęcie decyzji dotyczących dużych projektów. Skarżąca twierdzi, że Komisja nieustannie zwracała się do Polski o wycofanie wniosku oraz powtarzała zadane wcześniej pytania lub też zadawała nowe niepowiązane pytania, przeciągając postępowanie w czasie do półtora roku, przez co obniżyła szanse na wdrożenie proponowanego projektu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999.

⁽²⁾ Wniosek COM/2012/595 final Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2014 r. – EEB przeciwko Komisji

(Sprawa T-565/14)

(2014/C 395/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Environmental Bureau (EEB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat S. Podskalská)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji z dnia 12 czerwca 2014 r. [Ares(2014)1915757];
- stwierdzenie nieważności drugiej zaskarżonej decyzji Komisji 2014/804/UE z dnia 17 lutego 2014 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 czerwca 2014 r. [Ares (2014)1915757] odrzucającej jako niedopuszczalny wniosek strony skarżącej o przeprowadzenie wewnętrznej kontroli w odniesieniu do decyzji Komisji C(2014) 904 final z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie notyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską przejściowego planu krajowego, o którym mowa w art. 32 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE⁽¹⁾ w sprawie emisji przemysłowych. Strona skarżąca wnosi także o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2014) 804 final z dnia 17 lutego 2014 r.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy decyzji Ares (2014) 1915757. Strona skarżąca utrzymuje, że naruszono rozporządzenie nr 1367/2006⁽²⁾ i dyrektywę 2010/75, ponieważ:
  - decyzja w sprawie przejściowego planu krajowego jest środkiem o zasięgu indywidualnym, a zatem aktem administracyjnym w rozumieniu rozporządzenia nr 1367/2006; według strony skarżącej Komisja powinna była uznać jej wniosek o przeprowadzenie wewnętrznej kontroli za dopuszczalny;
  - Komisja powinna była zinterpretować art. 10 rozporządzenia nr 1367/2006 zgodnie z konwencją z Aarhus i uznać art. 2 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 1367/2006 za niezgodny z prawem;
  - argumentacja Komisji jest oparta na błędnej wykładni przepisów dyrektywy 2010/75/UE.
2. Zarzut drugi dotyczy decyzji C(2014) final. Strona skarżąca twierdzi, że dopuszczono się naruszenia art. 17 TUE, dyrektywy 2010/75/UE, decyzji wykonawczej Komisji 2012/115/UE⁽³⁾, konwencji z Aarhus, dyrektywy 2001/42/WE⁽⁴⁾ i dyrektywy 2008/50/WE⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334, s. 17).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 10 lutego 2012 r. ustanawiająca przepisy dotyczące przejściowych planów krajowych, o których mowa w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych [notyfikowana jako dokument nr C(2012) 612] (Dz.U. L 52, s. 12).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. L 152, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2014 r. – Larymnis Larko przeciwko Komisji

(Sprawa T-575/14)

(2014/C 395/65)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Elliniki Metalleftiki kai Metallourgiki Larymnis Larko A.E. (Kallithea Attikis, Grecja) (przedstawiciel: B. Koulouris, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2014 r. [SG-Greffe(2014) D/4621/28/03/2014] w sprawie pomocy państwa wprowadzonej w życie przez Republikę Grecką na rzecz spółki akcyjnej „Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki Anonimi Eteria NEA LARKO” [NEA LARKO], nr SA.34572 (2013/C) (ex 2013NN), w części, w jakiej dotyczy ona wymienionych tam środków 2, 3, 4 i 6, które zgodnie z zaskarżoną decyzją stanowią pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca w pierwszej kolejności twierdzi, że ma oczywisty interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji, gdyż dotyczy jej ona bezpośrednio i indywidualnie w sposób analogiczny do jej adresatów, zaś w drugiej kolejności podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE